

на думку позивачів,
користування будинком.

та її трое малолітніх дітей втратили право

Із матеріалів справи вбачається, що позивач 1 і відповідач 1 у цій справі перебували в шлюбі і проживали у частині спірного будинку зі спільною малолітньою дочкою року народження, та дітьми відповідачки 1. Згідно з рішенням Білоцерківського міськрайонного суду Київської області у справі , шлюб між батьками малолітньої розірваний з року. Батько малолітньої залишився проживати в своєму будинку, а її мати разом з малолітньою дочкою та своїми дітьми переїхала проживати за іншою адресою.

Згідно з актом обстеження умов проживання від 19 жовтня 2021 року, складеним службою у справах дітей Білоцерківської міської ради, встановлено, що в будинку за адресою , Київська область, створені належні умови для проживання, але будинок ще добудовується і потребує значних ремонтних робіт.

29 жовтня 2021 року це питання розглядалося комісією з питань захисту прав дитини при виконавчому комітеті Білоцерківської міської ради у присутності позивачів та відповідача 1 у цій справі, яка представляє інтереси дітей. Мати малолітніх повідомила, що не заперечує щодо зняття з реєстрації місця проживання себе та своїх малолітніх дітей і , та просила прийняти відповідне рішення. Відносно визнання спільної з позивачем 1 дочки такою, що втратила право користування житлом, , повідомила, що заперечує, оскільки дитина зареєстрована у свого батька. Комісія дійшла висновку про доцільність визнання та її дітей і такими, що втратили право користування будинком, та про недоцільність визнання малолітньої такою, що втратила право користування житловим приміщенням, в якому її батькові на праві спільної часткової власності належить частка.

Статтею 47 Конституції України встановлено, що ніхто не може бути примусово позбавлений житла інакше, як на підставі закону за рішенням суду.

Чинним законодавством України передбачено захист житлових прав дитини. Зокрема, згідно з частиною 7 статті 7 Сімейного кодексу України, дитина має бути забезпечена можливістю здійснення її прав, установлених Конституцією України, Конвенцією про права дитини, іншими міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Частиною 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікована Україною 27 лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року) визначено, що в усіх діях щодо дітей, незалежно від того, здійснюються вони державними чи приватними установами, що займаються питанням соціального забезпечення, судами, адміністративними чи законодавчими органами, першочергова увага приділяється якнайкращому забезпеченню інтересів дитини.

Згідно зі статтею 7 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» зняття з реєстрації місця проживання особи за заявою законного представника здійснюється за згодою інших законних представників.

Відповідно до частини 2 статті 141 Сімейного кодексу України, розірвання шлюбу між батьками, проживання їх окремо від дитини не впливає на обсяг їхніх прав і не звільняє від обов'язків щодо дитини. Згідно з частиною 2 статті 11 Закону України «Про охорону дитинства» кожна дитина має право на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та на піклування батьків. А статтею 18 вищевказаного Закону окреслено, що діти - члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення - мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем. Абзацом третім частини 2 статті 3 Сімейного кодексу України визначено, що дитина належить до сім'ї своїх батьків і тоді, коли спільно з ними не проживає.

Враховуючи вищезазначене, керуючись інтересами дитини, відповідно до частини 1 статті 3 Конвенції про права дитини від 20 листопада 1989 року (ратифікованої Україною 27

лютого 1991 року, дата набуття чинності для України 27 вересня 1991 року), статті 47 Конституції України, частини 2 статті 3, частини 7 статті 7, статті 19, частини 2 статті 141 Сімейного кодексу України, частини 2 статті 11, статті 18 Закону України «Про охорону дитинства», статті 7 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», статті 40 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Порядку провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 вересня 2008 року № 866, орган опіки та піклування - виконавчий комітет міської ради дійшов висновку:

1. Визнання _____ та її малолітніх дітей _____, _____ року народження, і _____ року народження, такими, що втратили право користування будинком за адресою: _____, Київська область, вважати доцільним і таким, що не порушує їх прав.

2. Визнання малолітньої _____ року народження, такою, що втратила право користування будинком за адресою: _____, вважати недоцільним, оскільки це призведе до звуження обсягу її існуючих житлових прав та порушення охоронюваних законом інтересів.

3. Контроль за виконанням рішення покласти на заступника міського голови Возненко К.С.

Міський голова

Геннадій ДИКИЙ